Fra områdepræsidentskabet:

Frelseren er den største lærer

Skrifterne indeholder mange eksempler på Kristi undervisningsmetoder.

Ældste Rex D. Pinegar har engang sagt at Frelseren bør være forebillede for enhver der underviser i evangeliet. Skrifterne giver os talrige eksempler på hvorledes Frelseren underviste under sin tjenestegerning.

Frelseren underviste med myndighed. Hvad han forklarede var sandheden. Sandhedens magt er så enestående at Herren bad mennesket i vor tid: »...Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord« (L&P 11:21).

Frelseren forventede at hans tilhørere havde læst profeternes ord (se Mattæus 12:3).

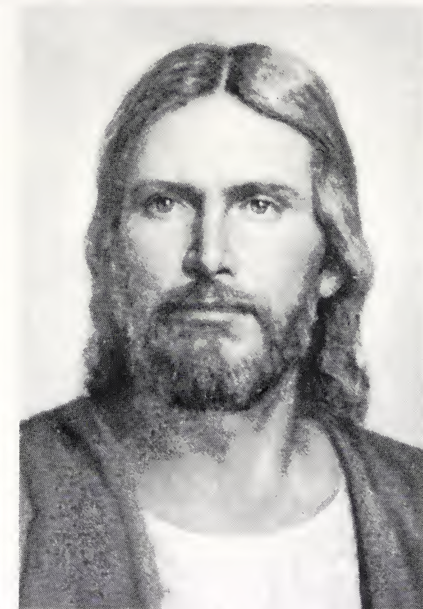
Frelseren anvendte lignelser i sin undervisning. Han fortalte om menneskelige oplevelser som hans tilhørere kunne identificere sig med.

Undertiden er der elever som forventer at læreren er den eneste der har alle de gode oplevelser. Men når et medlem af klassen så fortæller om en oplevelse, vil eleven forstå at evangeliet kan overføres til alle situationer.

Frelseren kunne ofte forudse sine tilhøreres tanker. Det er her Ånden kommer ind i billedet. Undervisere kan ofte inspirere sine elever ved at sige eller gøre det, der skal siges eller gøres for derved at røre tilhørernes hjerter.

Frelseren holdt sig til rigets lærdomme. Frelseren underviste kun en ting - Guds riges evangelium.

Lederne af Kirkens undervisningsafdeling siger at de bedste undervisningsredskaber Kirkens undervisere kan få fat på er skrifterne. Ældste William R. Bradford citerede de første seks vers i det 32. kapitel af 2. Nephi: »...Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre«.

»God undervisning i Kirken har kun i ringe omfang at gøre med underviserens veltalenhed, uddannelsesniveau eller erfaring. Det har derimod noget at gøre med om underviserne forbereder sig ved omhyggeligt studium samt om de lever retfærdigt for at de kan blive helliggjort og rensede ved den form for liv de fører«.

Ældste Jeffrey R. Holland sagde at han mener der er tre former for forberedelse, som en underviser kan foretage:

»Underviseren må forberede sig personligt for at blive værdig til at undervise. Det omfatter alle de ting vi må gøre i vores liv for at vi kan være værdige til at have Herrens Ånd hos os«.

»Underviseren bør studere skrifterne. Skrifterne udsender en kraftig åndelig erfaring«.

»En yderligere velsignelse ved at anvende skrifterne i klasseværelset er, at når klassen er forbi, er klassens medlemmer i stand til at tage disse skriftsteder med hjem, anvende dem i deres egne liv og bruge dem i ugens løb, dels for at huske den lektie der blev givet, dels således at de har adgang til visdom og råd«.

Ældste Gen R. Cook understreger at ikke kun underviseren må have Herrens Ånd, men også eleven. Han fremkom med flere forslag, der hvis de anvendes i ydmyghed, øjeblikkeligt vil byde Ånden velkommen i dit hjerte og andres hjerter.

* Bøn. Bed om at måtte få Ånden. Bed dem du underviser om at bede for dig samt for sig selv, mens du underviser. (Se 3. Nephi 17:2-3, 20:1, L&P 136: 29,32).
* Anvend skrifterne. Det er Herrenss ord til os, og Herrens Ånd vil tale gennem dem til alle, både unge og gamle (se 2. Nephi 32:3, Alma 31:5, L&P 32:4).
* Bær vidnesbyrd. Hvis du følger Herrens tilskyndelser, vil han lede dig til hyppigt at bære vidnesbyrd« (se 2. Nephi 33:1, Alma 5:44-47).
* Udtryk kærlighed og taknemmelighed til Gud og mennesker. Giv åbent udtryk for din kærlighed til Gud og hans børn, og du vil føle Ånden (se Joh. 13:34-35, 1. Nephi 11:21-23, Moroni 7:47-48).
* Brug salmer. Musik, især Kirkens musik, fremmer Herrens Ånds tilstedeværelse. Det er ikke upassende, om nødvendigt at standse midt under din undervisning og sige: »Lad os sammen synge en salme«.
* Fortæl om åndelige oplevelser. Åndelige oplevelser har stor indflydelse på menneskenes sjæle. Fortæl om åndelige oplevelser når du tilskyndes dertil af Ånden.

Ovenstående artikel er taget fra Church News »Teaching by the Spirit«, 17. marts 1990, s. 7-10. □

Fra det europæiske områdes repræsentanter for hovedbestyrelserne.

Har du for lidt tid?

Helene Ringger.

Og atter, sandelig siger jeg jer: Han har givet alle ting en lov, hvorved de bevæger sig i deres tid og tidsrum... Og de giver hinanden lys i deres tider og årstider, i deres minutter, timer, dage, uger, måneder og år. Og alle disse er et år for Gud, men ikke for mennesker. (L&P 88:42-44).

Vi lever i en verden der styres af love - love som vi altid underordner os uden altid at bekymre os over dem. Vi ved fx, at hvis vi negligerer tyngdekraftsloven, kan vi komme alvorligt til skade. Og hvis temperaturen er -20 og vi ikke er varmt klædt på, kan vi fryse ihjel. Og hvis ikke der bliver sået om foråret, vil der ikke være nogen høst om efteråret. For at være i stand til at modtage alt det, som vi er skabt til, må vi underkaste os de love, hvorved tingene styres. Disse love er ofte forbundet med begrebet tid. Prædikeren skrev:: »Alt har sin stund, og hver ting under himlen sin tid. Tid til at fødes og tid til at dø, tid til at plante og tid til at rydde, tid til at græde og tid til at le, tid til at sørge og tid til at danse«. (Præd. 3:1-4).

For de unge mennesker synes 12 timer om dagen sjældent at være nok til at udnytte alle de muligheder, der står åbne for dem: Kirke, skole, sportsaktiviteter, musikøvelser, biografer, tv, rejser, fornøjelser o.s.v. Bare det at vælge fra den overflod og prioritere det, som synes nødvendigt for deres udvikling, er ofte meget vanskeligt for de unge. Det er ikke for ingenting, at selv børn gør vrøvl over, at de ofte er meget stressede. Til tider synes selv voksne at have vanskeligt ved at finde tid til venner, øjeblikke til en fredelig samtale eller til fælles interesser. Sidste gang mit 10-årige barnebarn var med mig i bilen - vi havde masser af tid til at tale sammen - sagde hun: »Sommetider synes jeg ikke, at jeg har tid nok til at fortælle mor alt det, som jeg oplever i løbet af dagen. det er virkelig en skam, for noget af det er meget dejligt. Og når jeg skal til at sove, så husker jeg alle de ting, som jeg ville have sagt til hende. Så bliver jeg så ked af det«.

Der er dage hvor det synes som om vi er kommet langt bagud. Sådanne dage kan gøre os bedrøvede, og dog, kraften til at ændre på tingene ligger i os selv. Seneca skrev: »Det er ikke det, at vi har for lidt tid, men snarere det faktum, at vi har for meget tid som vi ikke udnytter ordentligt«.

Hvordan kan vi bedst hjælpe vore unge, som stadig er så modtagelige og lærevillige, til på rette måde at organisere deres tid og prioritere? Det som vor himmelske Fader beder os om er, at vi giver af vor kostbare tid til hans formål.

I et kristent ugeblad der hedder »Reden miteinander« (Tal sammen) fandt jeg nogle værdifulde råd der passer både for unge og gamle.

1. Gør det klart for dig selv, at du har ikke tid til alting.

Vi vil aldrig blive i stand til at gøre alt det vi bør eller ville gøre. Der er noget der forbliver ugjort, hvadenten vi kan lide det eller ej. Og eftersom vi ikke kan gøre det hele, må vi foretage nogle valg. Vi må beslutte os til, hvad der er vigtigt og hvad der ikke er det. Og så selvfølgelig gøre det der er vigtigst. Familielivet er en af de ting, der er af meget stor vigtighed.

2. Vær åben nok til at kunne delegere.

Vi tror tit at vi kan det hele selv. Og så er der så mange mennesker rundt omkring os der ville elske at hjælpe os. Er det stolthed der gør det så vanskeligt for os at bede andre om hjælp? »Enhver har sin særlige nådegave fra Gud«. (1 Kor. 7:7). Vi sparer tid når vi deles om arbejdet i overensstemmelse med de gaver, talenter og muligheder som vore medmennesker har og hjælpes ad.

Find din egen rytme.

Vi har hver især vores egen rytme. Vi har allesammen øjeblikke hvor arbejdet bare fyger fra hånden og stunder hvor ingenting virker. I løbet af dagen har vi alle produktive og uproduktive øjeblikke. Vi må prøve at finde vores egen rytme.

4. Gør det som er væsentligt.

Hvor der er mulighed for at yde hjælp eller kærlighed, så sæt alt andet til side, som vil hindre dig. Vær »ødsel« med din tid.

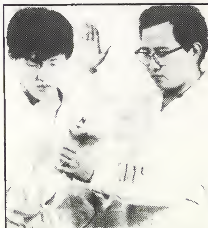
5. Hav tid nok til Gud.

Det vigtigste af alt er imidlertid, at vi tager tiden til at kommunikere med Gud. Han har tid til os. Masser af tid. Vi kan gå til ham med vore »tidproblemer«. Hver eneste morgen bør vi lægge vores tid i hans hænder. En læge sagde: »Den som fremlægger sin tid for Gud, vil opdage at Gud vil give ham al den tid og al den energi han behøver. Den som fremlægger sin tid for Gud vil have tid nok til alle dem som behøver ham, ja, til enhver som Gud vil sende til ham. Og I vil blive forbavsede over at opdage, at der vil være tid nok til andre opgaver«.

Må vi som forældre, lærere, ledere og rådgivere give den unge generation hvad de behøver for at lære, hvordan man bruger sin tid klogt. □

Helen Ringger.

Antal dåb steget over hele verden med 24% i 1989

Kirken havde ved udgangen af 1989 7,3 millioner medlemmer i følge den statistiske rapport for 1989. Medlemstallet består af døbte medlemmer og udøbte børn under 9 år. Det rekordhøje antal nyomvendte i 1989 på 318.940 er en stigning på over 24 % i forhold til 1988, hvor der var 256.515 nyomvendte. Dertil skal lægges børn født i Kirken. □

SVA

Tøj og levnedsmidler sorteres og pakkes ind.

Lynaktion for Rumænien i Holland

Da Rumænien løsrev sig fra et flere ti-års diktatorisk overherredømme, fandt man hurtigt ud af, hvor elendigt befolkningen der havde det. Som altid, når katastrofer og nød rammer ét eller andet sted, var der mange som overførte penge og pengene strømmede ind. Sådanne reaktioner er fantastiske! Men også fødevarehjælp var hårdt tiltrængt.

Umiddelbart efter omvæltningen - ja, endog før et gironummer, hvorpå man kunne sætte et beløb, var bekendtgjort - blev br. og str. A. v.d. Vlis i Den Haag kontaktet af stiftelsen »Anden Verdens Centrum« (førhen »Bokowski Stiftelsen«, som gjorde en indsats for politiske fanger og flygtninge fra Østbloklandene). Denne stiftelse havde alt i skønneste orden den 23. dec. 1989, således at lastbiler, financieret af Udenrigsministeriet, kunne køre til Rumænien den 29. dec. Men hvordan kunne man nu samle alle varerne? Hvor kunne man opbevare alle disse varer?!

Spontant åbnede kirkebygningerne på Leersumstraat i Den Haag, på Bas Jungeriusstraat i Rotterdam-Zuid, på Wernerlaan i Hilversum og på Frieslandlaan i Haarlem, dørene.

Endvidere stillede familien Panhuyzen i Huizen, str. Scholte i Soesterberg og familien Kirschbaum i Heemstede deres hjem til rådighed som opsamlingssteder.

Lokale radioer interviewede kirkemedlemmerne i de nævnte byer, beretninger vistes i TV i timevis med kirkens og de bestemte medlemmers adresser. Den lokale presse skrev mange artikler om denne aktion og foldere blev spredt fra hus til hus omkring disse indsamlingssteder.

Og så brød strømmen løs! Hundreder af mennesker bragte - glade for at kunne yde noget - deres levnedsmidler, tæpper og nydeligt tøj til disse adresser. Kirkemedlemmer sorterede og pakkede det hele ind i kasser. De modtog megen tak og komplimenter for deres beredvillighed. Men det var nu ikke nødvendigt, for hvad gjorde disse kirkemedlemmer egentlig? De gjorde det Herren har bedt os om: tjeneste og missionering gennem på denne måde at fortælle om Kirken.

De følte sig meget lykkelige da 12 stopfyldte lastbiler drog afsted til Rumænien.

I næste nummer af Kirkenyt bringer vi indslag fra den store indsats de sidste dages hellige har ydet i Danmark. □

C. R. Kirschbaum

Oversat af str. Elisabeth Pedersen, København 4. ward.

Sidste dages hellige deltager i møde for forskellige trossamfund

NASHVILLE,TENNESSEE, USA

- Fem unge sidste dages hellige fra stavene i byerne Franklin og Nashville i Tennessee i USA repræsenterede fornylig Kirken ved et ungdomsmøde mellem forskellige trosretninger. Mødet har til hensigt at fremme forståelsen mellem de forskellige religioner.

»Jeg lærte at der er mange lighedspunkter mellem de forskellige trosretninger,« siger Maila Sandstrom fra Brentwood Ward i Franklin Stav. »Den gruppe jeg var i var meget imponeret over den iver og hengivenhed, som vores missionærer viser ved at drage ud i to år for at tjene Kirken.«

Disse møder der afholdes af Det Nationale Råd af Kristne og Jøder For Fremme af Forståelse og Tjeneste har til hensigt at give skoleelever fra forskellige religioner lejlighed til at lytte til hinanden og udvikle gensidig respekt for andres tro. □

Church News.

Der var fart over feltet, da Young Ambassadors optrådte. Her i Helsingørhallen. (Foto: Lena Pang).

Young Ambassadors besøger Danmark

Den 2. juni optrådte Young Ambassadors for et stort publikum i Helsingør-hallen. De bragte livsglæde og vitalitet til alle, der så og hørte. Udvalgt blandt tusindvis ansøgere på BYU, var denne danse- og sanggruppe værdige repræsentanter for både Kirkens og Amerikas unge.

Young Ambassadors har gennem årene besøgt mere end 43 lande og optrådt for mange statsoverhoveder, men alligevel var deres jordnærhed et kendetegn, som fulgte dem, mens de turnerede Danmark, som var det ene af de fire skandinaviske lande, som de besøgte.

Efter Helsingør optrådte Young Ambassadors på Plænen i Tivoli dagen efter. De var en stor succes og blev vel modtaget af de mange tilskuere i Tivoli.

Efter dette gik turen videre til Odense, hvor de optrådte i Magasinet i Brandts Klædefabrik midt i Odense.

Her var tilstrømningen ikke alt for god, men de, som oplevede det, måtte overgive sig til gruppens begejstring og evne til at bringe smilet frem.

Desværre brød gruppens bus sammen på vej til Odense, så det ene af to annoncerede mini-shows måtte foregå uden kostumer og lyd, hvilket var en udfordring for alle, både optrædende og tilhørere.

Derefter var der optræden i Herning-hallen kendetegnet ved Young Ambassadors professionelle fremtoning i deres flotte kostumer.

Programmet var en hyldest til amerikanske sangskrivere gennem tiderne. Der var alt fra Tin Pan Alley musik, med titler som »Ma, He's Making Eyes at Me« og »Honeysuckle Rose«. Fra swingtiden kaldte bl.a. »Boogie Woogie Bugle Boy« glade minder frem fra fyrrene. Og fra Broadway viste Young Ambassadors en fin dramatisk opsætning af »West Side Story« og »Big River«.

»Blue Moon« og »Happy Days« fulgte efter, og fra tresserne lød »I Get Around« og »Surfin' USA« i en sprudlende opsætning.

Endelig afsluttede Young Ambassadors med en meget varm og inspirerende melodi, der bragte disse unge menneskers tro frem i centrum, dog ikke så meget gennem teksten som gennem deres personlige udstråling.

Besøget indeholdt også andre dimensioner, og på det menneskelige plan blev der knyttet mange bånd mellem USA og Danmark, for trods professionalisme var det dog den menneskelige varme hos gruppens deltagere, der både før, under og efter deres optræden var en inspiration for alle, der oplevede dem.

Men redaktionen fornemmer, at opbakningen fra medlemmerne ikke rigtig stod i forhold til den tid og de midler, der fra Kirkens side i Danmark var lagt i arrangementet. Så skulle Stjernen udtale sin mening, så vil vi gerne opfordre alle vore læsere til ikke en anden gang at snyde sig selv og andre for en positiv oplevelse af en side af Kirken, som hører med i helheden. □

FLP.

Overalt hvor Young Ambassadors kom frem høstede de store bifald. (Foto: KOI).

»Her kommer mutter med kost og spand...« Et af de mange numre fra Hjælpeforeningens aktivitetsdag i København. (Foto: Lena Pang).

Søstrene lærte om honning og selvtillid

Er det selvtillid der mangler? Eller har du en hylde fuld af honning, som du ikke rigtig ved hvad du skal stille op med? Eller har du blot lyst til at være sammen med en masse af dine medsøstre under uforpligtende forhold en hel dag?

Så skulle du have været med den 21. april, hvor hjælpeforeningen i København afholdt nok en meget vellykket aktivitetsdag. Successen fra sidste år blev gentaget med om muligt endnu mere succes. Omkring 150 søstre og venner samledes i Kirken på Maglegårds Allé, hvor adskillige talentfulde søstre delte deres viden og evner med os, så vi alle kunne blive opbygget og være sammen om nogle betydningsfulde og interessante ting.

Dagen var opbygget over 6 blokke af workshops, hvor der i hver blok var 4-5 klasser at vælge imellem, og det må nok siges at have været det eneste minus ved dagen - vi kunne ikke nå det hele. Hver klasse varede ca. 50 minutter, og det gjorde, at vi hele tiden blev holdt til ilden og aldrig kom til at kede os. Vi kunne lære alt lige fra at give og modtage, forskønnelse af hjemmet til papirklip, slægtshistorie og honnings egenskaber. Der var også mange andre interessante klasser om patchwork, råkost, vævning og strik, styrkelse af ægteskabet og kvinder i overgangsalderen m.fl. Kort sagt, det var en dag med lidt af hvert.

Det var også en dag, hvor vi kunne nyde hinandens selskab og tale med alle de søstre, vi ikke ser til hverdag. Det er godt at vide at vi er så stor en flok, og at vi har så meget sammen.

»Det var en opbyggende og dejlig dag. Alt var så godt forberedt og jeg har lært en masse af samværet med mine søstre. Det var et fantastisk flot arrangement,« sagde søster Dalsgaard fra 2. ward.

Søster Herbert fra 3. ward var også meget begejstret for dagen. Hun havde selv haft mulighed for at undervise en af klasserne. »Det har været en pragtfuld dag. Jeg sov ikke den halve nat af nervøsitet, og det blev ikke bedre, da jeg så, at der kom 49 til min klasse. Men det gik fint, og det var meget lærerigt, især for mig selv. Det var også så dejligt, at folk udtrykte påskønnelse, det giver stor glæde. Alle har været så positive, og man lærer hinanden meget bedre at kende på sådan en dag,« sagde søster Herbert.

Dagen blev afsluttet med fælles aftensmad, der bestod af god sund mad og en dejlig dessert. Underholdningen foregik over temaet, »En kvindes liv«, og vi fulgte kvinden lige fra fødsel til død. Der var alvorligere, tankevækkende indslag og nogle meget morsomme indlæg i en dejlig blanding, der hele tiden holdt os fangen.

Mie Hansen fra Allerød afsluttede dagen med at sige: »Det var en dejlig positiv dag. Jeg har følt stor hjertelighed, og jeg har lært meget af alle de klasser, jeg har haft mulighed for at deltage i. Jeg nød også maden og den dejlige, forfriskende underholdning bagefter. Det har været så dejligt at være sammen med andre søstre med samme behov som jeg selv.«

Tak til hjælpeforeningen for en dejlig dag. □

LVA.

Birgit Lyfort underviste i papirklip. (Foto: Lena Pang).

Fra klassen i blomsterdekoration. (Foto: Lena Pang).

Københavns stavs Unge Mænd på sporet i Bandholm

Med dressine ud ad veteranbanens spor. Her er det Unge Mænd fra Allerød, Københavns 3. ward og Slagelse, der skulle skove langs sporet. (Foto: Helge Nørrung).

Indbydelsen til Stavens UM-pinselejr 1990 havde en spændende undertitel: »Aktivitet omkring en veteranjernbane«. Det var en blanding af en tradionel spejderlejr og aktivitet på veteranjernbanen Maribo-Bandholm.

Vi var 33 drenge fra 5 af stavens wards og desuden 8 voksne vejledere/biskopper. Efter ankomsten fredag på Det danske spejderkorps' lejrplads ved Krarupmølle blev teltene rejst på en skøn plads lige ned til Smålandshavet. Der var masser af plads til hver patrulje og masser af granrafter til at bygge lejrarbejder af. Begge dele var lidt af en drøm i forhold til sidste års lejr i Tyskland. Så der blev fredag og lørdag bygget alt fra en ægte tipi med bål i midten - fremstillet af Tigerpatruljen fra 2. ward - til en kæmpe »kirkebivuak« med udsigt over vandet. Bivuakken var til brug for aftensamlingerne ved bålet samt søndagens møder.

Alle de friske spejdere stod op kl. 7 og holdt fælles flaghejsning og morgenbøn kl. 8. Her blev der også instrueret om dagens program. Og der blev afgivet patrulje-råb og klarmeldinger. Lørdagen bød foruden lejropbygning på forskellige konkurrencer, bl.a. om at »gå på vandet« på styroporklodser i overstørrelse. Senere på lejren vandt 3. wards patrulje en konkurrence i båltænding med supermoderne metoder.

Da patruljerne havde lavet aftensmad, vasket op osv. var der lejrbål ved stranden. Her så vi en del gode sketches og lærte nogle gamle og nye sange. Mange kunne huske Jamboreesangen for 1989 »Sons of God«. Og de fleste fik i løbet af lejren lært patruljen »Basserne«'s kanon »Æblemand« (Roskilde ward).

Søndag formiddag var der præstedømmets møde kl. 10. Her deltes i grupper, hvor hver enkelt præsenterede sig og fortalte om deres vej til Kirken, præstedømmet eller spejderprogrammet. Patruljerne rundt omkring i warderne optager jo både medlemmer og ikke-medlemmer af Kirken. Under nadvermødet kl. 11 var der traditionen tro en del voksne og unge, som bar deres vidnesbyrd.

Søndag eftermiddag begyndte oplevelser omkring veteranjernbanen, idet vi fik en gratis tur med toget Maribo/Bandholm retur. Vi gik i rask tempo ind til Maribo - 12 km - hvilket blev klaret på 1 time og 25 minutter. Den flotte tid skyldtes nok mest, at man sang på vejen - bl.a. et par hundrede vers af »ude i ørkenens brændende sand« med Allerøds Hjortepatrulje som forsangere.

Turen med det ægte gamle damptog var spændende. Der var røg og sod i lange baner - og en is i Bandholm inden tilbageturen.

Søndag aften var der igen aftensamling ved stranden. En stemningsfuld aften med »vildmarksfiduser«, dvs. gode råd om hvordan man bereder sig og klarer sig i naturen. Midt i det hele kom der nogle mystiske blink fra den modsatte strandbred.

Det blev oplægget til en spændende aktivitet kl. 00 mandag morgen. Moroni var løbet tør for guld, og nephiterne skulle hjælpe ham med at finde den glemte guldmine -

Pinsesøndag blev møderne afholdt i »lejrkirken« med udsigt over smålandshavet. (Foto: Helge Nørrung).

uden at blive set af lamanitterne! Målet blev nået og alt endte godt ved bålet kl. 02.30 - til varm saftevand og guldkarameller!

At alle kom op mandag morgen kl. 7 var om ikke et mirakel - så tæt på. Der skulle vi have den spændende aktivitet på veteranbanens terræn. Da vi ankom kl. ca. 9 blev vi inddelt i 3 hold. Første hold drog ud af banelinien på dressine, bevæbnet med save og økser. De skulle fjerne grene og andre forhindringer på strækningen. Andet hold skulle male en godsvogn, og tredie hold skulle løfte et sunket spor! Det sidste foregik med hakker, skovle, dunkrafte og løftestænger. Og det lykkedes ved godt samarbejde - og ikke mindst takket være en opfordring fra Slagelse's to friske patruljer om ikke at efterlade et arbejde halvfærdigt.

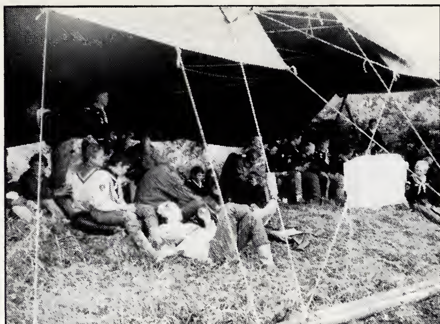
Der blev arbejdet med højt humør trods silende regn en del af tiden. En til formålet opstillet spisevogn tjente som frokoststue. Efter ca. halvanden time byttede holdene, således at alle fik prøvet de forskellige aktiviteter. Bagefter samledes alle i spisevognen, og der blev råbt hurra og overrakt Mormons bøger til det frivillige veteranbanepersonale. Et vellykket tjenesteprojekt tilrettelagt af stavens UM præsidentskab.

Alle var godt trætte, da vi kom tilbage ved 15-tiden og skulle bryde lejren til afgang kl. 17. Vi sluttede af med grillpølser ved stranden. Og takkede Herren for mulighederne for at deltage under godt kammeratskab i en dejlig pinselejr i Guds skønne natur. □

Helge Nørrung, Kbh. stavs spejderleder.

Dressinen køres via drejeskive tilbage på plads. Her ses de Unge Mænd fra Roskilde, Københavns 2. ward og Slagelse. (Foto: Helge Nørrung).

I det hjemmelavede kirketelt blev der hver aften afholdt lejrbål med inspirerende budskaber og forfriskninger. (Foto: Helge Nørrung).

Mellem kondorer og inkaer i Sydamerika

Jens Ole Byskov, der efterhånden er blevet en kendt amatørornitolog. (Foto: TD-photo).

På to år lærte jeg mig samtlige fuglestemmer i Danmark alene ud fra de skriftlige beskrivelser. Det var før, man kunne få optagelser af fuglenes stemmer.« Helt fra Jens Ole Byskov var 8 år gammel, har han interesseret sig for naturen. Og da han var ti år slugte han hver eneste bog om fugle, som han kunne komme i nærheden af i Esbjerg.

Jens Ole Byskov er 46 år og bor i dag med sin familie i Esbjerg. Familiens ældste søn er netop blevet kaldet som missionær til Frankfurt i Vesttyskland.

Kirken har bror Byskov kendt, fra han var 12 år, da hans mor først begyndte at undersøge den. Men Jens Ole Byskov, der dengang var en svoren ateist, hadede Kirken af et godt hjerte. Da hans mor 4 år senere begyndte at tale om at lade sig døbe, truede Jens Ole med at gå hjemmefra for at få moderen fra den idé.

Da Jens Oles mor imidlertid holdt fast ved, at hun ville døbes, indvilligede han i at gå med ned i kirken. »Jeg gik alligevel kun med, for at jeg kunne grine ad hende,« fortæller Jens Ole, »men jeg fornemmede en helt speciel ånd i kirken, som gjorde et temmeligt stort indtryk på mig. Og jeg besluttede, at jeg måtte gøre en indsats for at finde ud af, hvad Kirken egentlig stod for.«

»Jeg formoder, at det måske også skyldtes, at den rigtige missionær var her på det tidspunkt, for en måned efter min mors dåb tog jeg beslutningen om også at lade mig døbe.«

Bror Jens Ole Byskov har altid været meget videbegærlig. Fra han var 12 år, har han cyklet rundt i hele Danmark. »Jeg har været i alle afkroge af Danmark. Hver lørdag, når jeg fik fri fra skole, cyklede jeg ud i landet. Det kunne undertiden blive til hundredevis af kilometer. Det eneste sted, hvor jeg ikke har været endnu, er Anholt.«

En væsentlig årsag til, at Jens Ole Byskov cyklede rundt, mens hans jævnaldrende spillede fodbold, var hans store interesse for fugle. Han vidste dengang endnu ikke, at der eksisterede ornitologiske foreninger, så han studerede fugle helt på egen hånd. »Først i 1966 blev jeg medlem af en ornitologisk forening.«

De følgende år, hvor Jens Ole Byskov arbejdede om dagen og uddannede sig om aftenen, fik han ikke tid til at tage ud og studere fugle. »Så i den periode var jeg skrivebordsornitolog, som vi kalder dem. Men jeg kunne ikke styre mig, så det blev alligevel til masser af udflugter i omegnen af Odense, hvor jeg var flyttet hen med min nystiftede familie.«

I 1970 fik Jens Ole Byskov tilbudt en stilling som medarbejder ved Ornitologisk afdeling på Zoologisk museum i København, så Jens Ole flyttede med sin hustru Annie, der er sygeplejerske, til København. Her boede de i to og et halvt år hos familien Korsgaard i det, der dengang var Københavns Nordre gren.

Men København var ikke rigtigt noget for disse »gæve jyder, der var vant til æ klit.« »Jeg brød mig ikke rigtigt om København. Jeg følte mig indelukket der. Jeg var jo vant til klitter og det åbne landskab,« fortæller Jens Ole.

»I 1973 flyttede vi derfor tilbage til Esbjerg, hvor jeg tog en 1-årig sygehjælperuddannelse. Som sygehjælper følte jeg, at jeg var mere fritstillet tidsmæssigt,« fortæller Jens Ole Byskov. Straks efter, at han havde afsluttet denne uddannelse, tog Jens Ole en måned til Mexico, hvor han studerede fugle, dels i ørkenområder som Nayarit og Sinaloa, dels i jungleområder som Chiapas. Det blev til en omfattende rapport som tilgik Dansk Ornitologisk Forening, der senere udgav den.

Næste år tog Jens Ole Byskov til Peru og Ecuador for at studere fugle, og de efterfølgende år blev det til Kenya, Thailand, Malaysia, Cameroun, Lapland, Costa Rica, Panama, Bahamas, Centralafrika, USA og Venezuela. Jens Ole Byskov er formodentlig det mest berejste medlem af Kirken i Danmark. Hver gang, han har været på en ornitologisk ekspedition, er det blevet til en omfattende rapport, der er blevet udgivet. I 1974 blev Jens Ole Byskov valgt som formand for Lokalbestyrelsen i Dansk Ornitologisk forening i Ribe Amt. Denne post har han beklædt indtil for ganske nylig.

Den længste ekspedition, som Jens Ole Byskov har væ-

Familien Byskov i 5000 meters højde i Andesbjergene i Bolivia. Fra venstre Dagmar, Annie samt Ulf og Sara. (Foto: Byskov).

Den ufremkommelige jungle i det sydlige Venezuela, hvor br. Byskov opdagede en ukendt fugleart. (Foto: Byskov).

ret ude på, var i 1984, da han tog hele familien med på en tur Sydamerika rundt. »Vi besluttede, at vi ville tage ud på en lang tur, før familien blev splittet for alle verdenshjørner,« fortæller Jens Ole. »Min ældste søn var dengang 17 år, og de to andre børn var 15 og 5 år. Vi vandrede og tog på stop gennem Peru, Bolivia, Brasilien, Argentina, Chile og tilbage til Peru, for derpå at tage til Ecuador og ende i Peru igen.«

»Vi var undertiden ude i områder, hvor der overhovedet ikke boede mennesker. Engang vandrede vi i syv dage ad en 1000-årig gammel Inkasti uden at møde andre end nogle få indianere. Men hvor vi end kom frem, søgte vi altid at komme i kirke. Kirken er jo alle steder i Sydamerika, så det var ikke noget problem,« slutter Jens Ole Byskov, der i 8 år har været ældsternes kvorumspræsident og i 3 år andenrådgiver i biskoprådet i Esbjerg. □
Carsten Gram.

Annie og Jens Ole Byskovs tre børn, Ulf, Dagmar og Sara i bjergjunglen i Andesbjergene i Equador. (Foto: Byskov).

TV-program afspejler Kirkens udvikling i DDR

Kirkens mødehus i Plauen i Østtyskland. (Foto: DER STERN).

Et nyt program fra KBYU-TV, »En troens fæstning«, dokumenterer Kirkens historie i DDR. Programmet indeholder profiler af nulevende SDH-familier i forskellige geografiske områder i DDR.

Der fokuseres især på den tro og udholdenhed, som besjæler de medlemmer af Kirken, der indtil Berlinmurens fald i december 1989 for det meste var afskåret fra Kirkens fællesskab. Dette TV-program er blevet skabt over en fem-årig periode, og sporer evangeliets historiske rødder i Østtyskland og følger de nylige begivenheder, som ledte til en fornyelse af missioneringen i DDR.

Med i programmet findes den historiske indtræden i DDR af de første 8 missionærer, som fik til opgave at arbejde i den nye mission i Dresden i 1989.

Efter de politiske forandringer i DDR i efteråret 1989 tog et filmhold fra KBYU til DDR for at gå i dybden med de interview og de videobånd, som blev optaget i 1988, da præsident Thomas S. Monson fra Det Første Præsidentskab rejste hertil for at indvie nye kirkebygninger og for at mødes med ledende regeringsembedsmænd i forbindelse med en genoptagelse af missioneringen i DDR.

De begivenheder, som fornylig har udspillet sig »er« sammen med missioneringsånden og regeringsembedsmændenes samarbejde, i henhold til en tysk søster »intet mindre end et mirakel«.

»Der er aldrig før sket noget lignende. Det er et mirakel for Kirkens medlemmer i vort land. Nu er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige velkendt i hele landet«.

Dette dokumentarproogram indeholder til sidst vidnesbyrd fra missionærer og medlemmer samt en magtfuld udfordring fra ældste Russell M. Nelson fra De Tolvs Råd, som beder medlemmer overalt i verden om at lære af disse medlemmer i DDR. □

Præsident Choules råder præstedømmet til ikke at glemme de inaktive

Stavspræsident Carsten Larsen giver de indledende instruktioner til Aarhus Stavs højråd. (Foto: KOI).

Onsdag den 14. feb. var stavspræsidentskabet, stavens missionspræsidentskab og højrådet samlet i Fredericia wardsbygning til et belærende instruktionsmøde med ældste Albert Choules jun, 2. rådgiver i det europæiske områdepræsidentskab.

Indledningsvis fortalte stavspræsident Carsten J. Larsen om Aarhus stavs fysiske rammer og om hvilke mål vi havde sat os for fremtiden. Stavspræsidenten gav et godt eksempel på at vore bestræbelser med reaktivering virkelig nytter, og at vort resultat på dette område er i stadig vækst.

Ældste Albert Choules jun. fik overdraget resten af tiden for instruktion af stavens præstedømmeledere og håbede at han gennem sin instruktion ville være istand til at hjælpe os med at fremme arbejdet.

Instruktionerne var overvejende rettet til præstedømmet og understregede betydningen af stavledernes støtte til ældsternes kvorumspræsidentskaber. Vi har 413 vordende ældster som det er vort mål at genaktivere. Højrådet bør månedligt besøge kvorumslederne for at give disse brødre opmuntring i arbejdet, - give dem instruktioner om hvad deres kald rummer og hjælpe dem med at få tempelforberedelsesseminarer og hjemmelærerarbejdet til at fungere bedre.

Nøglen til genaktivering og til effektivisering af arbejdet er at støtte og opmuntre ældsternes kvorumspræsidentskaber. »I giver udtryk for at I skal køre langt her i staven. Det synes jeg ikke, - og slet ikke når jeg tænker på brødrene i Østtyskland som kører 430 km i en Trabant for at gøre Herrens arbejde«.

Ældste Choules jun. fortsatte med at kaste blikket på det aronske præstedømme og kunne ikke lade være med at bemærke at vi her i staven havde 66 unge mænd i aldersgruppen 19-26 år som ikke havde været på mission.

»Vi skal i højere grad end tidligere til at forsyne vores eget land med missionærer. Det er let at gøre diakonerne aktive men noget sværere med en gruppe præster. Det vi må gøre er at give vore diakoner kvalitetsundervisning og lade dem deltage i gode og positive aktiviteter som vil holde dem aktive i hele deres opvækst. Vi har brug for disse unge mænd, - brug for at kalde dem på mission. Vi har nu 40.000 missionærer, - men har brug for det dobbelte når østeuropa åbnes«.

»I har målsat 100 dåb i dette år, - men har I også lagt plan for hvordan I vil nå dette mål. Bruger I stavsmissionærerne til at finde folk som fuldtidsmissionærerne så kan undervise? Stavspræsidentskab og højråd må også være dem som går foran med et godt eksempel i dette arbejde.
Stavens målsætning vil ikke nås før I, brødre, finder nogle som kan undervises. Det har også betydning at I i jeres kald bringer nogle med til kirken som I kan bære vidnesbyrd for«.

Præsident Choules fortsatte: »I har startet med et tempelforberedelsesseminar. I udfordrede mange, 100 lovede at komme, men kun 63 kom. 35% af disse var vordende ældster. Prøv at følg op på dem som ikke kom med denne gang, - glem dem ikke, - det vil blive sværeree hvis man ikke fortsat viser dem interesse. Prøv også at involvere ældsternes kvorumspræsident i arbejdet. Flere ældster vil give en større samlet mulighed, - næste tempelseminar vil være 15. sep. Det er også vigtigt at I fortsat følger de delvis aktive tilbage til fuld aktivitet i kirken igen, - at det ikke stopper når tempelforberedelsesseminaret er afsluttet«.

»Det er vigtigt at kikke på de rapporter der udarbejdes og at vi benytter tallene i vort arbejde. Lad tallene fortælle hvad problemet er. Brug præstedømmets medlemmer i arbejdet. Vi må forstå at når vi får mulighed for at benytte vort præstedømme så vil præstedømmet få betydning for os«.

»Vi skal også forstå vigtigheden af hjemmelærerarbejdet og vigtigheden af at vi virkelig gør en indsats ved dem som har behov for vores hjælp. Mundtlig rapportmøde er nødvendigt på alle plan for at vi kan støtte hinanden i dette vigtige arbejde og I vil kunne fjerne mange

problemer ved at holde disse rapportmøder. Vi kan ikke gøre nok for at undervise hinanden og forstå betydningen af L&P, afsnit 107 om at ære vort kald og at arbejde flittigt og ligeledes i afsnit 58 hvor der står, at det ikke er passende at give befaling i alle ting«.

»Mange glemmer at gøre deres pligt, - så derfor må vi undervise vore kvorumsledere i at gøre deres pligter og af egen fri vilje. Præstedømmet er magten til at organisere verden. Hvis vi forstod mere og bedre, ville vi kunne hjælpe flere og mere«.

Præsident Choules fortsatte med at fortælle om hvad der sker i Europa lige nu og gav udtryk for at der ville ske mange flere og spændende ting endnu. Herrens hånd er med i det der sker. Det er helt i overensstemmelse med hvad der er blevet forudsagt.

Slutteligt gav ældste Choules udtryk for sin taknemmelighed over det arbejde der blev udført i Aarhus stav. »Jeg glæder mig over jeres fremskridt. Jeg ved at I giver mange timer til kirken og at I samtidig må bruge mange timer på at tjene til livets ophold. At I må få de velsignelser der er nødvendige. Evangeliet kan give os svar på ethvert behov. Autorisation kommer gennem ordination, - men magten kommer ved at være lydige i de almindelige ting«.

»Må Gud velsigne jer i jeres bestræbelser. Jeg glæder mig over at kunne være sammen med jer og giver jer min kærlighed og velsignelse og at I må være forenede, - det er mit ønske«, sluttede præsident Choules. □

K. O. Ilskov.

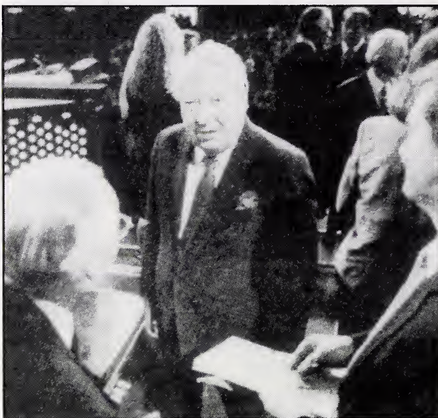
Stavspræsident Carsten Larsen sammen med ældste Albert Choules og missionspræsident Spencer Greer. (Foto: KOI).

Mormons Bog udkommer på flere og flere sprog

I de første 20 år af Kirkens historie fra 1830 blev Mormons Bog kun trykt på engelsk. I løbet af de næste 127 år blev der foretaget 30 oversættelser. Dette tal er nu mere end fordoblet indenfor de sidste 10 år, hvor enten hele Mormons Bog eller dele af den er blevet oversat til 63 nye sprog. □

Church News.

Tidligere premierminister i England roser Tabernakelkoret

Tidligere premierminister Edward Heath besøger Tabernaklet, hvor han spillede en af sine egne kompositioner. (Foto: Ravell Call).

Den tidligere britiske premierminister var for nylig i Salt Lake City, for at være med til at fejre Utahs Symfoniorkesters 50 års jubilæum, og glædede Tabernakelkorets medlemmer, da han efter Tabernakelkorets ugentlige udsendelse søndag den 13. maj spillede en af sine kompositioner på det berømte orgel i Tabernaklet.

Edward Heath, der var Storbritaniens premierminister i årene fra 1970 til 1974, og som i 40 år har været medlem af Parlamentet, talte til Tabernakelkoret efter deres udsendelse.

»I har skabt en meget karakteristisk tone og stil ... Jeg vil gerne lykønske jer med jeres fortsættelse af denne høje standard. Vi er jer alle meget taknemmelige herfor«, fortalte den tidligere premierminister korets medlemmer.

Mr. Heath, som selv er en dygtig organist, opnåede en universitetsgrad fra universitetet i Oxford, og har spillet i Salisbury Katedral i Sydengland. Han sagde, at dette var anden gang, han spillede på Tabernaklets orgel. (Orgelet gennemgik en omfattende restaurering i perioden fra 1984 til 1988).

Til stede ved denne udsendelse søndag var også generalmajor sir Roy Redgrave, der er en fremstående engelsk militærmand, sammen med sin hustru, lady Valerie Redgrave.

Sir Redgrave, som er blevet dekoreret med det britiske militærkors, har rejst meget i arktiske områder og på Grønland. Selv om dette er familien Redgraves første tur til Utah, »så er det ikke den sidste«, sagde sir Redgrave.

»Vi er meget forbløffede over hvor frisk dette sted er«, bemærkede han.

Under sit fem dage lange ophold i Salt Lake City mødtes dette 73-årige medlem af det engelske parlament med Det Første Præsidentskab på deres kontor og med Utahs guvenør, Norman Bangerter, på State Capitol samt med bestyrelsen for Salt Lake-områdets handelskammer. □

»KSM« - Hvad står der om dig?

Henrik Olsen, stavssekretær i Københavns stav i samtale med præsident Bent Jensen. (Foto: TD-photo).

Nyt EDB-program håndterer Kirkens optegnelser i Gøteborg

I disse dage indfører Kirken et nyt EDB-program på regionskontoret i Gøteborg. Nogle studerende har haft et sommerferiejob, hvor de har tastet alle oplysninger fra samtlige medlemskort i hele Norden ind i en database. Samtidig indføres et helt nyt system til registrering af medlemsoplysninger. Det nye system hedder »Kirkens System for Medlemsoptegnelser« (KSM).

Forberedelserne til denne nye registrering af medlemsoptegnelser har stået på i flere år. Programmet har været afprøvet i andre områder i Kirken, og nu indføres det i Norden. De første oplysninger fra regionskontoret kom omkring nytår, og siden har alle lokale enheder fået en jævn strøm af breve.

I løbet af foråret har alle ward og grene i hele Norden gennemført en grundig revision af alle oplysninger på medlemskortene. Mange medlemmer har selv haft lejlighed til at gennemgå oplysningerne på deres medlemskort, og det har medført en del pudsige kommentarer. En søster sagde: »Nå, er jeg født i Odense? Jeg troede ellers, at jeg var født i Roskilde!« Mange steder har det også knebet med at skrive ned, når et medlem har modtaget en patriarkalsk velsignelse eller er blevet ordineret til et embede i præstedømmet. Men alene disse mange rettelser, så vi nu har de rigtige oplysninger, er hele indsatsen værd.

Med det nye system flytter den primære kilde fra medlemskortet i enheden til en database på regionskontoret. Tidligere havde regionskontoret en »kopi« af medlemskortet. Denne kopi blev ajourført ud fra oplysninger i årsrapporterne, eller hver gang et medlemskort passerede regionskontoret. Det skete fx. ved flytning fra en enhed til en anden. Medlemskortet blev gennemset og eventuelle nye oplysninger blev påført regionskontorets »kopi«. Der kunne nemt mangle en hel del oplysninger, som indgåelse af ægteskab og mellemliggende adresser ved flytninger inden for wardet og meget mere.

I dag ligger medlemskortet på regionskontoret. Ward og grene har en kopi i deres optegnelser. Og hver gang der sker en ændring, skal wardets kopi (der er i to eksemplarer, så wardet hele tiden har et medlemskort) påføres ændringen og sendes til regionskontoret. Regionskontoret udskriver så en ajourført kopi af medlemskortet, som sendes til wardet.

En væsentlig ændring ved det nye system er, at regionskontoret fremover udskriver dåbsattester og ordinationsattester på bagrund af de tilsendte oplysninger. Desuden mener man, at regionskontorets oplysninger vil være af så høj en kvalitet, at de ud fra deres database kan udfærdige de fleste af de årlige statistiske rapporter. Denne store lettelse for sekretærer træder i kraft i 1991, så i år er sidste gang medlemskortene skal sammentælles på kryds og tværs ved nytårstide.

Det nye system indeholder også en mulighed for at udskrive en række forskellige lister over medlemmer. Det kan være unge mellem 12 og 18, hvem skal begynde i Primary næste år, fødselsdagsliste og m.m. Denne opgave har mange søskende rundt omkring arbejdet med og løst på forskellige måder, men nu indføres der et standardsystem med en række tilbud.

En anden nyhed er, at regionskontoret vil føre et »historisk« medlemskort for alle medlemmer i Norden. Det historiske medlemskort vil indeholde lidt flere oplysninger end medlemskortet, der sendes til enhederne. Hensigten med dette historiske medlemskort er at samle alle oplysninger, der kan anvendes inden for det slægtshistoriske område.

Umiddelbart skulle man tro, at det nye system vil koste mange penge i frimærker, men fordelene opvejer rigeligt ulemperne. Ved en fælles indsats er kvaliteten af optegnelserne blevet bedre, og det gør det muligt at anvende optegnelserne til et af deres væsentligste formål: At hjælpe ledere i Kirken med at finde frem til, hvor der skal fokuseres, hvor kræfterne skal sættes ind. Rapporter og statistik er nemlig ikke blot tal på et stykke papir, men et vigtigt redskab, hvis man forstår at læse tallene. Bag tallene er der mennesker; den gode leder kan sætte ansigter på tallene, og er man først nået dertil, kan man hjælpe den enkelte, der har brug for hjælp. □

Svend Åge Andersen

MÅNEDENS SPØRGSMÅL

Hvad hed den dansker der var med i det første pionerkompagni, der nåede Salt Lake dalen i 1842.

Se svaret på side 15 i Kirkenyt.

Forårskoncert i Københavns stav til minde om Kirkens 140 år i Danmark

Samtlige tilstedeværende præstedømmebærere sang ved den dejlige forårskoncert. (Foto: Lena Pang).

Hele rummet duftede af forår, da vi mødte til koncert i Kirken på Maglegårds Allé i Søborg. Der var pyntet med store blomster på væggene, træer med grønne blade, skyer og fugle. Vi satte os forventningsfulde og fik tre timers dejlig underholdning.

Programmet var yderst alsidigt, der var børnekor, voksenkor, solister og grupper fra hele Københavns stav. Helge Nørrung fra Københavns 1. ward kædede fint de forskellige programpunkter sammen, og de taler der dannede optakten til Hjælpeforeningens og præstedømmets store kor gav os et indblik i roden til det vi er i dag. Vi fik stor taknemmelighed til dem, der havde initiativ til at starte noget nyt helt på bar bund og som virkede med iver for denne sag.

Det var dejligt at se børnenes glæde for at være med i korene og bifaldene bragede løs over de børn, der havde mod til at optræde solo for så stor en forsamling.

Alle ved, hvor stor tålmodighed det kræver af de lærere, der øver med vores børn. Men stor er glæden og stoltheden hos forældrene, når de hører resultatet. Kirkens andel bidrager i høj grad sammen med forældrenes til at fremme den musikalske interesse, som senere i livet skaber en god lytter, og måske også en udøver. Nogle af numrene var tydelige beviser på at man mange steder hygger sig med musik i hjemmene.

Enkelte søskende er bare så talentfulde at de virker helt professionelle, og deres udførelser fik os helt til at smelte. De store hjælpeforenings- og præstedømmekor besad en stor fylde og sammen med Kirkens skønne sange bidrog de til en dejlig følelse af fællesskab.

Til slut gjorde alle vi tilhørere et ihærdigt forsøg på at efterligne stemningen ved den sidste promenadekoncert i Albert Hall i England, ved at synge en dansk udgave af Pumb and Circumstances. En stor tak til pianister, dirigenter og optrædende, samt til arrangører og talere. Det var en dejlig forårsbegivenhed. □

Marete Holst,
Københavns 4. ward.

Ældste Edwards spillede violin. (Foto: Lena Pang).

Var på togt i bombefly 18 gange - nu missionær

Søster Betty og ældste Samuel Ross.

Samuel Ross var ofte over Danmark på vej til Tyskland som bombeskytte på sin B-17, den flyvende fæstning.

Godt 45 år efter kommer denne amerikanske flyversoldat nu tilbage med sin hustru for at fuldføre en mission for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men denne gang en mission af en helt anden karakter.

Ældste Samuel Ross stammer fra Californien, hvor han voksede op i en metodistfamilie. Her uddannede han sig til ingeniør efter krigen og mødte i 1952 søster Betty Larsen, som var under uddannelse i Sacramento i Californien. De blev gift i 1952, men ældste Ross blev først døbt i 1972, hvorefter familien blev beseglet i 1973. Ældste Ross medlemsskab af Kirken tjener ikke mindst søster Ross til ære, men som hun siger: »Han var en god kristen, allerede inden vi blev gift.« De er forældre til 4 piger og 1 dreng, som alle er aktive i Kirken. Bror og søster Ross udfører nu deres mission samtidig med at et barnebarn, tjener som missionær i Washington DC South Mission.

Søster Ross tjener nu selv som missionær i Danmark ligesom både hendes oldefar og bedstefar gjorde. Søster Ross blev uddannet som lærer og underviste i engelsk og husgerning i 24 år. Nu glæder hun sig over at fungere som sekretær for præsident Greer, samtidig med at hendes mand er finansiel sekretær i missionen. Søndag kommer bror og søster Ross i Allerød ward, hvor de underviser i den engelsksprogede søndagsskole for de mange flygtninge, der kommer i wardet. »Det har været en af de mest åndelige oplevelser i mit liv«, siger søster Ross.

Måske er bror og søster Ross godt forberedt netop til dette, eftersom de i Bountiful i Utah, hvor de har boet de sidste 15 år, har været ansvarlige for 3 grupper af ca. 25 medlemmer i hver. De har stået for det sociale samvær og fortæller, at dette er en enestående måde at bevare både nye og gamle medlemmer i fællesskabet og troen. Og som de siger: »Vi har arbejdet med disse grupper i årevis, og det har været en stor velsignelse.«

Tid til fritid har der også været, og bror og søster Ross er ivrige kajaksejlere, og på trods af deres modne alder, nyder de stadig det frie liv på vandet.

Selv om ældste Ross ikke var medlem af Kirken under krigen, så glemmer han aldrig påskedag i 1944, hvor hans

En »flyvende fæstning« mage til dem ældste Ross fløj over Danmark i for 45 år siden. Bemærk det runde kanontårn på bugen af maskinen bag den åbne bombelem, det var her ældste Ross sad. (Foto: USAF).

»Så cyklede de hen for at ære søndagen i basens kirke.« Transporten på luftbaserne foregik på cykel. (Foto: US Army).

gruppe på 38 B-17 fly gjorde sig klar til bombetogt mod Tyskland på USAs 8th Air Force Base i Grafton Underwood i England. Mens de sad og ventede på det grønne signallys, der betød afgang, blev et rødt signallys skudt op i stedet, hvilket betød, at togtet var aflyst. Og midt i krigens gru jublede disse unge mænd over, at de netop påskesøndag kunne indstille fjendtlighederne for et øjeblik, og så snart som de havde parkeret flyene, cyklede de for fuld kraft hen til flyvebasens kirke, for der at ære søndagen og livet. Det var en oplevelse, som ældste Ross aldrig glemmer, selv om hans fly også ofte blev ramt af det tyske flakskyts, og både pilot og navigatør blev såret. Ialt gennemførte ældste Ross 18 bombemissioner, hvor de flere gange mistede op til 7 ud af deres 38 maskiner. Efter krigen fløj ældste Ross som steward i ombyggede B-17 fly med overflyttelse af både tropper og flygtninge fra hele Europa og fra Nordafrika.

Sammen udgør bror og søster Ross en stor kraft, som velsigner alle de kommer i nærheden af, og er på denne måde et eksempel til efterfølgelse for alle ægtepar, som når pensionsalderen. □

FLP.

Svar på månedens spørgsmål

Den første dansker der nåede Saltsødalen var Peter O. Hansens bror Hans Christian Hansen, den eneste dansker der har truffet profeten Joseph Smith.

Har de fundet Overflødighedens Land?

Cerro El Vigia, der af eksperterne anses for at være Cumorah eller Ramah. I nærheden har man fornylig fundet en by fra nephitisk tid. (Foto: Richard Jones).

Fornylig foretog FARMS og BYU en ekspedition til det sydlige Mexico, der havde til hensigt at søge efter det sted hvor Overflødighedens by, der omtales i Mormons Bog, kan have ligget.

På grundlag af en undersøgelsesplan udarbejdet af John Sorenson, søgte David A. Palmer og resten af holdet i fly i området øst for Coatzacoalcosfloden på Tehuantepec-tangen samt i området rundt om Cerro El Vigia. Særligt udpegede områder blev dernæst undersøgt til fods.

I bøger udgivet af henholdsvis Sorenson og Palmer, er de begge nået til den konklusion at dette område på Tehuantepec-tangen, er det sandsynlige sted for Overflødighedens bys beliggenhed, mens El Vigia anses for at være skuepladsen for de endelige slag mellem Nephiter og Lamaniter og endnu tidligere i borgerkrigene mellem Jarediterne.

Man fandt ved undersøgelsen et større fundområde, der aldrig tidligere er blevet beskrevet, nær ved Tonala-flodens udmunding ca. 25 km. fra Coazacoalcos-floden. Fundområdet synes at opfylde alle de geografiske krrav, man må stille til Overflødighedens by.

I løbet af den nærmeste fremtid vil holdet offentliggøre alle oplysninger om fundet, for at der kan foretages en datering og eventuelt gives tilladelse til prøvegravning.□

INSIGHT & Carsten Gram.

Jens' knæ blev helbredt

Billede fra Kalkbrænderihavnen nord for København, som stedet så ud i 1850. Her blev de første danske hellige døbt.

De fire missionærer: Erastus Snow, Peter O. Hansen, Dykes og Forsgren var begyndt deres virke straks efter deres ankomst til København. Det gik meget småt i begyndelsen. De var kommet til Danmark med en helt ny trosopfattelse og danskerne som havde været »indespærret« i Folkekirkens forkyndelse var ikke umiddelbart tilbøjelige til at acceptere det nye der ydermere kom fra Amerika. For slet ikke at tale om hvordan man dog skulle klare den frihed der lå i at have religionsfrihed. Det ligner den situation som mange østlande i dag står i med hensyn til demokrati.

De første kredse man henvendte sig til var et samfund som i forvejen havde været lidt på kant med samfundet fordi deres tro var anderledes. Det var en forsamling som Peter O. Hansen allerede var kommet i kontakt med den første uge han var i København. De var baptister og havde været forfulgt ligesom deres leder hr. Mønster havde været fængslet for sin tro. Disse baptister blev meget interesserede i det ny der blev forelagt dem. De var åbne for budskabet. Det resulterede i en »massedåb« den 12. august.

Dåbshandlingen fandt sted nord for København, på det sted, hvor Kalkbrænderihavnen ligger i dag. Det må have været en glædens dag for missionærerne. Profeten Brigham Young havde set rigtigt da han kaldte Erastus Snow og Peter O. Hansen til at rejse til Danmark og Forsgren til at tage til Sverige. Norden var for alvor blevet åbnet for evangeliet.

Derefter gik det bare fremad. Peter O. Hansen fortsatte med sin oversættelse, Forsgren blev sendt til Sverige, og fik meget hurtigt kontakt med sin familie der, men senere gik det ham ikke så godt. Han blev faktisk deporteret til USA, men slap i land i Helsingør og fortsatte sin mission i Danmark.

Takket være disse mænds dagbøger (og de nye medlemmers) ved vi en hel del om disse første dage i den nye kirke.

Da jeg søgte Peter O. Hansens efterkommere i Utah kom jeg i forbindelse med en søster, som godt nok havde en Peter Hansen i sin familie, der var kommet fra Danmark i 1853, men som var en anden end den jeg søgte. Jeg bad hende sende mig denne Peter Hansens historie, hvis hun kendte den. Og det gjorde hun, og jeg fik en interessant historie. Ikke så meget om Peter men om hans bror som hed Jens. For Peter døde på vejen til Utah og da Jens' kone døde lidt senere, giftede Jens sig med Peters kone da de var ankommet til Salt Lake City. Den samme Jens var en god mormon, så han giftede sig med flere andre, ialt 12. Broderens enke var han kun viet til for tiden her på jorden, de andre også for evigheden. For han havde kun giftet sig med enken for at skaffe broderen afkom, som der står i Bibelen.

Samme Jens havde forøvrigt været med i Slesvig-krigene 1848-50 og havde udmærket sig på slagmarken, så han var blevet dannebrogsmand. Ret tidligt efter krigens slutning havde han mødt missionærerne og blev døbt den 25. august 1851. Han fortæller om hvordan en af ældsterne havde besøgt ham for at fortælle om den nye religion. Jens Hansen havde fået en knæskade i krigen og mens de sidder og taler lægger ældsten sin hånd på det dårlige knæ. Jens Hansen tænkte ved sig selv: »Hvis han, ældste Christiansen er en Guds tjener, som de var i gamle dage, så ville den helbredende kraft få indflydelse på mit knæ på grund af berøringen. Ældste Christiansen vidste ikke noget om knæet, og da han rørte mig gik der en kuldegysning gennem mig. Jeg undskyldte mig og forlod rummet og fjernede bandagen fra mit knæ og fra det øjeblik var jeg hel og rask.« Han fik senere store åndelige tilkendegivelser som han beskriver meget udførligt om, og da man den 15. november 1851 afholdt den første offentlige konference i København blev han kaldet og indsat som missionær til at virke på Fyn. I december døbte han sin far og mor og fortsatte som missionær i hele 1852 og endte med at være distriktspræsident for hele Fyns-området.

Pr. 31. december 1850, altså et halvt år efter ankomsten havde man døbt 152 personer i Danmark.

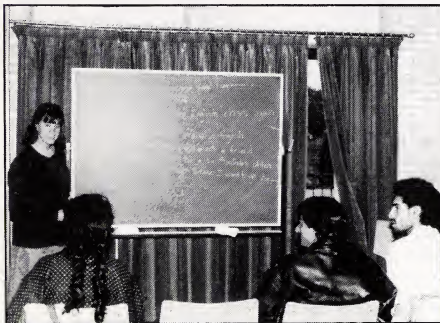
Evangeliet fik hurtigt fodfæste i Skandinavien. □

Jørgen Ljungstrøm.

140 ÅR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Flygtninge undervises i dansk i Allerød ward

Muligheden for at vise næstekærlighed, ligesom manden fra Samaria, eksisterer i Danmark. Missionærerne i Allerød ward udnytter dette ved at gøre, havd de kan for at hjælpe en gruppe mennesker, som befinder sig i en situation ikke helt ulig den, som den rejsende i lignelsen befandt sig i. Inden for grænserne af Allerød ward ligger 2 flygtningelejre, som tilsammen huser lidt over 800 flygtninge. De mennesker, som opholder sig i disse lejre, er normale mennesker med uddannelser, stillinger og familier, som af den ene eller anden grund er blevet tvunget til at forlade deres land og søge tilflugt andet steds. De kommer fra steder så forskellige som Iran, Rumænien, Ghana, Ætiopien, Bulgarien, Estland osv.

Ligesom manden, der rejste gennem Jeriko, er de ude af deres eget element, uden venner og slægtninge samt handicappede af deres uvidenhed om lokale skikke og deres manglende evne til at tale dette fremmede sprog. I januar i år begyndte missionærerne at undervise de flygtninge, der var interesserede, i dansk. Det begyndte på et meget uformelt niveau, men er nu vokset til en klasse i sprog og kultur, som afholdes hver mandag og fredag i Allerød wards kirkebygning. Programmet er nu udvidet til også at omfatte undervisning i engelsk.

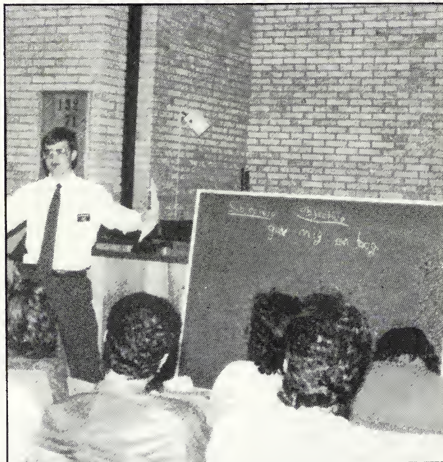
Undervisningen er selvfølgelig gratis og penge til transport er bevilget til dem, som behøver det. Klasserne undervises af missionærerne og nogle enkelte interesserede medlemmer. Ældste Mitchell fra Allerød siger: »De er meget taknemmelige, og det er dejligt at føle, at jeg faktisk gør noget for at hjælpe.« »Jeg tror, at jeg har lært mere af dem, end de har lært af os,« siger søster Hadley, også fra Allerød. »Mennesker er mennesker, uanset hvor de kommer fra.« Følelserne er gensidige fra dem, som deltager i disse klasser. Mehdi fra Iran siger: »Jeg slapper af, jeg lærer, og jeg har det sjovt med mine venner.« Programmet blev skabt med formålet at yde service og udvise interesse for vore brødre og søstre i lejrene og deres problemer og ikke for at opnå eller opfylde missionsmål. Alligevel er den potentielle missionering her utrolig. Adskillige mennesker fra forskellige nationer har undersøgt og tilsluttet sig Kirken som et direkte resultat af dette program. Det fortsætter stadigt. »Findes der nogen bedre måde at undervise i evangeliet på end ved eksempel og ved at yde noget,« siger ældste Purvines. Han fortsætter: »En flygtnings dåb repræsenterer store muligheder for at sprede evangeliet. Et sådan eksempel er Camara. Camara blev døbt i september og blev senere sendt tilbage til Senegal i Afrika. For ca. 2 måneder siden modtog Den Danske Mission et brev fra ham, hvori han skrev, at han har forberedt 70 voksne og 45 børn til dåb, så snart Kirken har mulighed for at sende repræsentanter til Senegal.«

»Jeg tror, at de blev ledt hertil for at lære evangeliet at kende, tage det med tilbage og viderebringe det til folk i deres egne lande,« siger søster Summerhays, en af de første, der underviste i disse klasser. Denne følelse deles af alle de involverede. Programmet fungerer godt, men det er ikke uden problemer. Som ældste Purvines siger: »Vores største problemer er mangel på penge til transport af dem, som har behov for det. Pengene kommer fra en fond gennem missionskontoret. Disse penge skal også dække alle materialer, der benyttes i klasserne.« Ældste Purvines siger videre: »De penge, vi modtager, kan ikke dække vores udgifter, resten må vi selv betale.«

Han fortsætter: »Vi vil gerne give flere medlemmer en chance for at blive involveret i undervisningen. De taler lidt bedre dansk, end vi missionærer gør. Med mere hjælp og flere penge kan vi hjælpe flere mennesker.«

De involverede inviterer alle, som har lyst, til at hjælpe, hvor de kan. Bidrag til programmet kan gives til missionskontoret og vil blive modtaget med taknemmelighed. De, der er interesseret i at hjælpe på anden måde, kan kontakte ældste Purvines eller missionskontoret. □

Liselotte Nielsen, Københavns 2. ward.

Missionærerne og medlemmerne udfører et stykke samfundsnyttigt arbejde ved at lære flygtningene dansk. (Foto: Liselotte Nielsen).

En udsendt missionær skriver hjem

Jesper Edsberg er kommet langt omkring

Ældste Jesper Edsberg og familien Ampelaissa. (Foto: Edsberg).

24. oktober 1988

Så er jeg endelig ankommet til min mission. Efter et kort besøg på missionskontoret i Bruxelles, hvor jeg mødte min første rigtige comp., og fik forskellige instruktioner samt et sæt af skrifterne på fransk, gik turen til mit nye område i Frankrig, lige over grænsen til Belgien, i en lille by Tourcoing; den er en sød lille by og der er utroligt mange fattige mennesker; nogle af deres boliger har ikke engang tapet på væggene og der er måske kun ét bord og et par stole i lejligheden. Disse mennesker behøver virkelig evangeliet til at give dem en mening med livet.

Her har jeg haft en virkelig hård uge; fransk er meget sværere end jeg troede, men én god ting er der dog ved dette område og det er, at staven her, som hedder Lille stav, er den stav, der døber flest i hele missionen.

I går holdt jeg min første tale på fransk, ved en fireside; det var svært.

28. november 1988

I dag er det min fødselsdag og jeg sidder på min lille kuffert på Bruxelles hovedbanegård og skriver til jer. Jeg er på vej hjem fra en mini-MTC vi har haft her i 3 dage; det var bare toppen.

En anden dejlig ting skete den 23. november. Min comp. og jeg havde fundet en dejlig familie, som vi døbte. Det var min allerførste dåb. Det var en dejlig oplevelse og et vidnesbyrd for mig, for jeg ved med sikkerhed, at Gud førte os til denne familie og at vi var redskaber, i Hans hænder, til at bringe dem evangeliet.

9. januar 1989

Transfer (flytning til et andet område) er overstået og jeg er blevet sparket helt ned i bunden af min mission: Mulhouse!

Jeg ved ikke særlig meget om byen endnu, andet end, at der er 200.000 indbyggere; og jeg har hørt, at der er 400 Jehovas Vidner og 4000 evangelister, som tramper byen flad, så vi har skarp konkurrence.

23. januar 1989

En ting, jeg har lært som missionær, er, at vi missionærer er blevet givet mange forskellige nøgler - én af disse nøgler er »the gift of discernment« og det vil sige, personligt at være i stand til at skelne folk fra hinanden - det er en fantastisk ting. Når min comp. og jeg går ned ad gågaden i vor by, er denne dømmekraft specielt tydelig; da øjnene er vinduerne til sjælen, er det gennem deres øjne, jeg kan bestemme folks retfærdighed, så når vi leder efter mennesker, ser vi efter folk, hvis øjne udstråler glæde og lys. Dette arbejde er bestemt ikke nemt - nej, tværtimod, det er én af de største udfordringer, jeg har fået i mit liv indtil nu. Det er det, der gør det så udfordrende og spændende at arbejde med. Livet er godt, selvom det er svært, og det er netop når det er svært, at man lærer en masse.

10. april 1989

På torsdag bliver jeg forflyttet til Dunkerque, som ligger ved kysten. De $3^1/_2$ måned i Mulhouse har været fantastiske og til tider utroligt hårde, men jeg har nogle helt vidunderlige minder med herfra og vil aldrig glemme de dåb, jeg har udført her.

Jeg ved, at Gud lever og at Jesus Kristus er Hans søn og at dette er Herrens værk, givet til Hans børn, for at forberede dem til Han atter skal komme tilbage til Jorden og regere i herlighed.

2. august 1989

I sidste uge fandt vi en meget udvalgt ung mand. Vi underviste ham i 1. diskussion ved havnen. Han var utroligt åben og følte straks den milde Ånds indflydelse. 2 dage senere kom vi hjem til ham, og de næste 45 minutter blev en vidunderlig åndelig oplevelse. Han havde læst halvdelen af Mormons Bog; ja, han havde strålende øjne, da han fortalte os om sine følelser for bogen. En aften havde han endda siddet oppe til langt ud på natten for at læse i Mormons Bog, som han nu havde læst næsten færdig; han vidste, at den var sand! Derpå gav vi ham 2. diskussion og inviterede ham til at blive døbt. Han accepterede, men der var det problem, at han

På grund af den skarpe sol må missionærerne gå med stråhatte. Om sommeren når temperaturen op på 35 graders varme. (Foto: Edsberg).

boede i Paris og kun var på ferie i Boulogne og skulle rejse hjem den følgende morgen. Da vi skulle bruge et tredie vidne, for at kunne døbe ham på stedet, og der var zonekonference dagen efter, og det tredie vidne befandt sig flere timer borte, blev vi nødt til at sende missionærer til ham i Paris. Ja, sådan kan det gå! Men hovedsagen er dog, at han bliver døbt. Det var én af de dejlige oplevelser, jeg havde i denne uge.

1. november 1989

Ældste Edsberg blev som én ud af 2 europæiske missionærer valgt til at tjene sit sidste år som missionær i »La mission des î Mascareignes«, som ligger i Det Indiske Ocean, men er en del af Frankrig).

3. november 1989

Klokken er 16 og jeg befinder mig på missionshjemmet i Bruxelles. Der er ca. 45 minutter til jeg skal afsted, så jeg skriver for sidste gang til jer fra min snart gamle mission.

Det år som er gået, har været meget hårdt, men dejligt. At sige farvel til missionspræsident-parret var noget af en svær opgave; stærke bånd af kærlighed er blevet vævet sammen mellem os gennem ét års åndelig kontakt. Jeg håber, at vore hjerter vedvarende må være knyttet sammen gennem breve, tanker og bønner.

Klokken 22.50 »à l'Aeroport de Paris« (Paris' lufthavn): Om et par timer påbegynder jeg og min kammerat vores drømmeflyvetur til en lille ø i Det Indiske Ocean, som hedder »île de la Réunion«. Den er beliggende ca. 800 km øst for øen Madagascar, som ligger ud for Sydafrikas østkyst.

Det er en fantastisk følelse, at være iklædt Vor Herres rustning og føle sig sikker. På vej gennem Bruxelles lufthavn, følte jeg det, som om en hær af engleskarer omgav os og beskyttede os. (Efter at have passeret Afrikas højeste bjerg, Kilimanjaro, satte den ene af flyets motorer ud, og det måtte i hast nødlande i Nairobi).

14. november 1989
Le Port, Réunion.

Endelig er jeg nu blevet installeret her på min lille ø her i Det Indiske Ocean. Jeg ved, at jeg er sendt hertil for at udrette noget helt specielt.

Jeg håber, at mit brev vil give jer et godt indtryk af min dagligdag, her på den anden side af jordkloden. Efter 10 dage kan jeg sige, at jeg er ved at falde »på plads«. Den første uge var som en dejlig drøm; palmer, kokosnødder, skovbeklædte bjerge, stegende hede, brune og meget venlige mennesker, flotte strande, kaldende fårekyllinger, nye madvaner og en brændende sol.

Den stegende hede suger al energi ud af os, så vi har nogle dejlige skyggegivende stråhatte. Folket her på øen er utroligt forskellige fra den europæiske befolkning. Jeg tror at folk på en måde skifter karakter eller humør i forhold til eller i takt med vejret.

27. november 1989

I kan tro, at jeg har arbejdet hårdt for Herrens sag. I uge 46 gav vi 11 Mormons Bøger væk, underviste 15 diskussioner, satte 3 dåbsdatoer og arbejdede i alt 61 timer - det var velnok en god uge. Der er ikke noget bedre end at arbejde sig træt for Herrens sag, at komme ind om aftenen, fuldstændig udaset for dernæst at planlægge næste dag. Glæden og Herrens Ånd brænder i vore hjerter og det overvinder trætheden. Ja, der er ikke noget bedre end at føle, at Herren har accepteret dagens arbejde. Herrens skulderklap er det bedste skulderklap, jeg nogensinde har modtaget.

(Nytårsaften blev ældste Edsberg alvorligt syg, blev indlagt og opereret to gange for en perforeret blindtarm og blindtarmsbetændelse. Der stødte komplikationer til og forlængede hans ophold på sygehuset. Da han endelig blev udskrevet var det nødvendigt for ham at rekreere sig, og han boede i dette tidsrum hos missionspræsidentparret Giraud-Carrier, som tog sig meget kærligt af ham ligesom de også tilså ham dagligt under indlæggelsen. De holdt også kontakt med ældste Edsbergs familie i Danmark i de to måneder det varede).

3. marts 1990

Det er nu fem dage siden, jeg kom tilbage til min »gamle by«, Le Port. Medlemmerne bød mig kærligt velkommen, da jeg kom i kirke i dag og faste- og vidnesbyrdmødet var meget opbyggende; selv én af vore undersøgere bar sit vidnesbyrd for os i dag.

En god nyhed: Fredag den 2. marts havde vi en dåb; efter 4 måneders undervisning blev mr. (broder) Boto døbt. Han blev døbt som et godt eksempel for sin familie; han har kone og tre børn, en dejlig familie. De kommer fra Madagascar men har boet her i adskillige år. Faderen er meget alvorlig, når det kommer til det, at gøre pagter og ønsker at være lydig og præcis i overholdelsen af budene - nu mangler vi kun at døbe resten af familien.

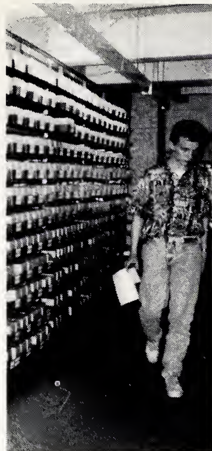
De kærligste hilsener fra ældste Jesper Edsberg.

PS: Vi ses om 4-5 måneder, à bientôt!

(Med Jespers tilladelse har vi bragt disse uddrag af breve fra hans mission. Han har set resultater af sit arbejde, men betragter dem, som personlige og hellige).

Øen Reunion ligger i Det Indiske Ocean og er på størrelse med Lolland. På øen er der tre vulkaner hvoraf en er aktiv. (Foto: Edsberg).

I dag er de danske arkiver glade for at Jesu Kristi Kirke atter køber slægtshistoriske film. (Foto: LVA).

Kirken køber atter slægts-historiske film af Landsarkivet i Viborg

Landsarkivar Christian R. Jansen kunne fornylig oplyse at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i den nærmeste fremtid vil besøge landsarkivet for at købe endnu flere slægtshistoriske mikrofilm.

Desuden kunne Christian R. Jansen oplyse at Landsarkivets udgiverselskab har tjent godt på salget af film til Kirken idet aftalen med Kirken gik ud på at der skulle leveres for 313.000 kr., men da de faktiske udgifter kun blev 150.000 til 160.000 kr. blev der et betragteligt overskud til udgiverselskabet. □

Carsten Gram.

Slægtshistorisk computerprogram opdateret

21 APR 1990
MAND Anders Thorvald ANDERSEN-173 FAMILIEGRUPPESKEMA -13
FØDT: 22 JAN 1869
DAB.: 25 APR 1869 STED: Tved,,Svendborg,Danmark
VIET: 14 OCT 1894 STED: Tved,,Svendborg,Danmark
DØD: 1 AUG 1950 STED: Skaarup,,Svendborg,Danmark
BEG.: 5 AUG 1950 STED: ,Svendborg,Svendborg,Danmark
FAR: Peter ANDERSEN-320 STED: ,Svendborg,Svenoborg,Danmark
ANDRE KONER: MOR: Johanne CHRISTENSEN-306
KONE Anna Nielsine ANDERSEN-245
FØDT: 21 JAN 1865
DAB.: 21 MAY 1865 STED: Korsør,,Sorø,Danmark
DØD: 17 JUL 1954 STED: Korsør,,Sorø,Danmark
BEG.: 24 JUL 1954 STED: ,Svendborg,Svendborg,Danmark
FAR: Niels knud ANDERSEN-380 STED: ,Svendborg,Svendborg,Danmark
ANDRE ÆGTEMÆND:
Børn
NAVN: Niels Peter ANDERSEN-63
FØDT: 25 NOV 1894
DAB: 30 DEC 1894
VIET: 1919
DIED: 1982
NAVN: Georg Alfred ANDER
FØDT: 23 DEC 1897
DAB: 14 MAR 1898
VIET: 18 MAR 1919
DIED: 8 MAR 197

PEDIGREE CHART
21 APR 1990
2 Anders Thorvald
4 Peter ANDERSEN-320
BORN: 22 JUN 1838
PLACE: Tved,,Svendborg,Danmark
MARR: 1 JUN 1866 —40
PLACE: Tved,,Svendborg,Danmark
8 Anders HANSEN-314
BORN: 21 APR 1805
PLACE: Steenstrup,,Svendborg
MARR: 11 APR 1805 --67
PLACE: Tved,,Svendborg,Danm
DØD: 18 APR 1875
9 Christiane PHILIPSDATTER-294
Dab: 15 JUN 1794
PLACE: Ulbølle,,Svendborg
DØD: 18 APR 1875

21 APR 1990 EFTERSLÆGTSTAVLE
1-- Anders T ANDERSEN-173 (1869)
sp-Anna Nielsine ANDERSEN-245
2-- Niels Peter AN

Slægtshistorisk afdelings populærer computerprogram for slægtsforskere (Personal Ancestral File, også kaldet PAF), til brug for IBM computere og IBM kombatible computere, er for nylig blevet opdateret.

Den opdaterede version 2.2 af det MSDOS baserede PAF-program indeholder en ny funktion, hvormed brugere, der får slægtshistoriske oplysninger fra en anden computer, hurtigt kan finde oplysninger, der svarer til nogle, de allerede har. Version 2.2 kan også afgøre om navne er klar til indsendelse i henhold til de nyeste regler for udførelse af tempelordinanser. Denne version giver også mulighed for gode backup- og genoprettelsesmuligheder.

PAF-programmet er nu tilgængelig som version 2.2 for IBM og IBM-kompatible computere, som version 2.1 for Apple Macintosh, og version 2.0 for Apple II. Versionen for Apple Macintosh, der blev tilgængelig i slutningen af 1988, giver mulighed for at gøre næsten alt det, som MSDOS-programmet kan gøre, men den mangler nogle af de muligheder, som er nævnt ovenfor.

Prisen for PAF-programmet til hjemmecomputere er 350 kr. Registrerede brugere af tidligere versioner af PAF skulle have modtaget et brev, der forklarer, hvordan de kan opdatere til PAF 2.2 til en reduceret pris.

Oplysninger om PAF-programmet kan fås ved henvendelse til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, 3540 Lynge (tlf. 42 18 77 27), hvor programmet ligeledes kan bestilles.

Lagernumrene for den nye 2.2 MSDOS version er PBGS 1828 (5 1/4 tommer diskette) og PBGS 1839 (3 1/2 tommer diskette). For Macintosh: PBGS 161A. For Apple II: PBGS 1187.□

Officielle retningslinier og bekendtgørelser

Missionærvejledning (PBMT 0898), som er standardkurset for alle fuldtidsmissionærer, er nu blevet godkendt som lektiemateriale til forberedelse af missionærer.

Denne vejledning er blevet godkendt til brug ved klasseundervisning for at give vordende missionærer en bedre forståelse for missionærarbejdets natur og for at hjælpe unge mennesker med at beslutte sig til at udføre en mission.

Hvis jeres stav eller ward har en aktiv missionærforberedelsesklasse eller planlægger en sådan, bør læreren benytte »Missionærvejledning« som lektiehæfte. Andre nødvendige materialer til klassen er et eksemplar af standardværkerne og af »Missionær Undervisningspakke« (PBMI 8701). □